

Glistrup (FP):

Arveafgiftsloven, hun er et gammelt hus, som i allerhøjeste grad trænger til en renovering og hovedstandsættelse fra kælder til kvist. Derfor er det noget betænkeligt, når man i enkeltforslag som det, vi behandler her, tager en enkelt lille detalje ud af et system, som jo er skrevet faktisk tilbage engang i det 18. århundrede, for det er jo sandheden om vores arveafgiftslov i den nuværende formulering, senest gennemset omkring 1922.

Den regel, som man har fundet på at ville ændre fra Kristeligt Folkepartis side, er ikke ligefrem et af de bærende elementer, og det hele ville derfor ikke styrte sammen, hvis man ændrede den på den foreslåede måde. Da vi jo allerede har den bureaukratiske lovregel, at skatteministeren skal se på de enkelte sager for at vurdere, om han kan yde den store gunstbevisning at nedsætte arveafgiften til 12 pct., ville det ikke medføre umådelig meget ekstra bureaukrati, om han skulle få beføjelse til at nedsætte den til 0 pct. Og med de statsunderskud, som regeringen opererer med på 30 mia. kr. eller 40 mia. kr., eller hvor meget det nu bliver, virker det vel heller ikke aldeles fortvivlende at skulle rokere med 35 mio. kr.

Det er selvfølgelig en fordel, når man fører den økonomiske politik, som den siddende regering gør, at man kan tage lettere på 35 mio. kr., for det ligger jo alligevel langt inden for fejlmarginen på det statsunderskud, der under alle omstændigheder vil være.

Vi kan da også være fuldstændig enige med Venstres og De Konservatives ordførere, når de her siger, at det er nogle skatter, de ikke kan lide. Men kunne man ikke i stedet for have formuleret sig på den måde, at man overhovedet ikke kan lide skatter – hr. Svend Heiselberg nikker – for det hjælper jo ikke meget at sige, at man ikke kan lide lige præcis den skat, vi her taler om, når man stort set ikke kan lide nogen som helst typer af skatter.

Men hvis man endelig i anledning af den tilstundende jul skulle finde frem til, hvor man kunne gøre godt med de 35 mio. kr. inden for vort skattesystem, tror jeg, man hellere skulle rette blikket mod den stempellov, vi behandlede under den foregående sag på dagsordenen, andre kapitalvindingsskatte regler eller afskrivningsloven, som regeringen med lovforslag nr. L 3 vil forringe yderligere, skønt der er behov

for at forbedre den for at give yderligere konkurrencedygtighed. Og der var måske også andre steder inden for arveafgiftsloven, f.eks. kunne der måske være grund til at nedsætte arveafgiftssatsen på 90 pct. til 89,8 pct. for dog trods alt at komme et skridt i den rigtige retning ved at bruge disse penge på anden måde.

Og når vi nu behandler denne § 3, stk. 4, i arveafgiftsloven, rejser der sig også det spørgsmål, om det er rimeligt, at den skatteminister, som f.eks. i forbindelse med lovforslag nr. L 2 fra sidste samling var så ivrig efter at ændre de fortvivlende regler fra enevældens tid om, at det er de høje excellencer, der skal finde ud af, hvem der skal betale skat, eller hvem der ikke skal betale skat her i landet. Reglerne er udformet sådan, at skatteministeren kan fritage dem, han kan lide. Hvis man f.eks. har fru Kirsten Lees opfattelse af flygtningespørgsmål, kan man betragte flygtningevenner som velgørende formål, og hvis man har fremskridtsopfattelsen af flygtningespørgsmål, kunne man mene, at Den Danske Forening var et langt mere velgørende formål osv.

Det bør ikke være den til enhver tid siddende politiske skatteminister, hvad enten han som i øjeblikket er fra Venstre eller som i fremtiden fra Fremskridtspartiet, der skal afgøre, hvem der kan blive fri for at betale skat, og hvem der skal betale skat. Det er en lidt forældet opfattelse.

Nå, så lykkedes det mig at få talt om dette lille forslag helt frem til, at den røde lampe lyste. Nu må jeg holde op.

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg skal på Det Radikale Venstres vegne forsøge at udføre det kunststykke, der hedder at komme med en positiv afvisning af dette lovforslag.

I Det Radikale Venstre er vi tilhængere af arveafgift og andre former for afgifter og skatter i det omfang, det er nødvendigt for at skaffe staten nogle indkomster. Men der er naturligvis også nogle faktiske forhold i jernindustrien, som vi bliver nødt til at tage i betragtning, og dette lille forslag, som skulle være til gavn for nogle velgørende institutioner, er vi da godt klar over bygger på nogle reelle vanskeligheder i samfundet.

Vi får mange henvendelser i disse måneder fra organisationer og foreninger, som tidligere